Тукъ се дигна распря: Дали въ гряхъ
Шемзединъ живота си премина;
и къде да турятъ Шемзедина —
дали тамо дето ще и тяхъ

въ гробишата хорски погребжтъ,
дето своя свои ще да срещне, —
или гробъ да му изровятъ грешни
на поле, на някой кръстопътъ?

Ти ела. . . Не гневните души, —
права правда само онзи дава,
който по законъ я не познава,
а решава — сърце що реши!

Пристъпи. Тазъ книга разтвори,
песните сж то на Шемзедина:
самъ поета своята съдбина
съ разумътъ си нека озари."

И пристъпи Зюлейка. И съ тихъ
трепетъ тихо книгата разтвори,
и съ наведенъ погледъ проговори
тъй отдавна неи знайний стихъ:

— Да бъде! Самъ Аллахъ на злото
и на доброто е на края:
гряхъ съ неговата воля сторенъ
отваря портите на рая! —

Дигна погледъ Зюлейка. Завчасъ
погледа й сякашъ мракъ засени —
вмигъ й немощь подкоси колени,
и тя падна никомъ во несвясъ.

364